

Inhoud

Voorwoord	9
Afkortingen	II
I De drankvergunning	13
I.1 Drank- en Horecawet	13
I.2 Begrippen	20
I.2.1 Alcoholhoudende drank	20
I.2.2 Horecabedrijf	22
I.2.3 Inrichting	24
I.2.4 Leidinggevende	29
I.2.5 Slijtersbedrijf	34
I.3 Zedelijkheidseisen	36
I.4 Eisen van sociale hygiëne	41
I.5 Inrichtingseisen	46
I.6 Paracommerciële rechtspersonen	52
I.7 Verbodsbepalingen	60
I.8 Evenementenontheffing	76
I.9 Aanvraag van een vergunning	79
I.10 Intrekking en schorsing van een vergunning	92
I.11 Handhaving en bestuurlijke boete	103
I.12 Bezwaar en beroep	106
I.13 Overgangsrecht	110

2	Gemeentelijke verordeningen	113
2.1	Drank- en Horecaverordening	114
2.2	Algemene plaatselijke verordening	121
2.2.1	Sluitingstijden	126
2.2.2	Terrassen	133
2.2.3	Evenementen	139
2.2.4	Sancties	141
2.2.5	Bezwaar en beroep	149
3	Aanverwante wetten	151
3.1	Wet milieubeheer	151
3.1.1	Algemene milieuregels	154
3.1.2	Geluidhinder	156
3.1.3	Terrassen	161
3.1.4	Geurhinder	163
3.1.5	Indirecte hinder	166
3.1.6	Afvalwater en andere afvalstoffen	168
3.2	Wet op de kansspelen	170
3.2.1	Speelautomaten	182
3.2.2	Beleid	184
3.2.3	Aanwezigheidsvergunning	187
3.2.4	Exploitatievergunning	188
3.3	Opiumwet	190
3.3.1	Gedoogbeleid	191
3.3.2	Artikel 13b	199
3.4	Wet algemene bepalingen omgevingsrecht	208
3.4.1	Omgevingsvergunning	210
3.5	Wet ruimtelijke ordening	212
3.5.1	Bestemmingsplan	213
3.5.2	Omgevingsvergunning en bestemmingsplan	217

3.6	Woningwet	222
3.6.1	Omgevingsvergunning en bouwen	225
3.6.2	Brandveiligheid	228
3.7	Tabaks- en rookwarenwet	230
3.7.1	Rookverbod	231
3.7.2	Handhaving	234
3.8	Wet op de Sociaal-Economische Raad	234
3.8.1	Bedrijfschap Horeca en Catering	235
4	Bijlagen	237
4.1	Drank- en Horecawet	237
4.2	Besluit eisen zedelijk gedrag Drank- en Horecawet 1999	268
4.3	Besluit kennis en inzicht sociale hygiëne Drank- en Horecawet	272
4.4	Besluit eisen inrichtingen Drank- en Horecawet	274
4.5	Besluit bestuurlijke boete Drank- en Horecawet	280
5	Nuttige adressen	285
	Register	287

Voorwoord

Dit memo geeft een beknopt en overzichtelijk juridisch handvat aan eenieder die werkzaam is met of in de horeca. Bedoeld voor advocaten en praktijkjuristen, is het boekje zodanig van opzet dat ook horecaondernemers en -adviseurs veel baat zullen hebben bij het gebruik van het *Horeca Memo*.

Om het memo snel en afhankelijk van de interesse te kunnen raadplegen wordt gebruikgemaakt van verschillende lettertypen. Voor degene die in een handomdraai geïnformeerd wil worden over de horecawetgeving zijn de allerbelangrijkste zaken ingekaderd. Voor de praktijkjurist is in kleine letter zoveel mogelijk achtergrondinformatie en recente jurisprudentie toegevoegd met de vindplaats. Maar ook voor de niet-jurist geeft deze jurisprudentie praktische voorbeelden van de toepassing van de regels. De meest complete informatie verkrijgt men uiteraard door het boekje in zijn geheel te lezen.

In hoofdstuk 1 komt allereerst de drankvergunning op grond van de Drank- en Horecawet uitgebreid aan de orde. Naast de begrippen die de wet veelvuldig gebruikt, worden achtereenvolgens de zedelijkheidseisen, de eisen omtrent sociale hygiëne en de inrichtingseisen behandeld. Afzonderlijke paragrafen zijn gewijd aan paracommerciële rechtspersonen, de algemene verbodsbepalingen en de evenementenonthefing als geregeld in de Drank- en Horecawet. Het vervolgt met de wijze van het aanvragen van een drankvergunning, de intrekking van de vergunning, de bestuurlijke boete en de verschillende manieren van bezwaar en beroep. Ook wordt met

name in paragraaf 1.9 stilgestaan bij de Wet BIBOB, onder meer van belang bij het verlenen, weigeren en intrekken van drankvergunningen. In de volgende paragrafen wordt nog aandacht geschonken aan de handhaving en de bestuurlijke boete, alsmede aan het overgangsrecht.

De gemeentelijke verordeningen zoals die voor alle horecabedrijven van belang zijn worden in hoofdstuk 2 behandeld. Naast het verschil tussen een Drank- en Horecaverordening en een algemene plaatselijke verordening (APV) wordt ingegaan op de gemeentelijke horecavergunning en de vele regels zoals die op bijvoorbeeld openings- en sluitingstijden, terrassen en evenementen van toepassing kunnen zijn. Ook wordt in deze paragraaf stilgestaan bij de verschillende sancties die de gemeente heeft tegen horecabedrijven die overlast bezorgen en de mogelijkheden voor de ondernemer om daartegen beroep aan te tekenen.

Hoofdstuk 3 behandelt de overige wet- en regelgeving waaraan alle horecabedrijven moeten voldoen. Zo wordt in hoofdstuk 3 stilgestaan bij de Wet milieubeheer, het Activiteitenbesluit en geluidshinder, de Wet op de kansspelen en speelautomaten, de Opiumwet en drugs, de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht en de omgevingsvergunning, de Wet ruimtelijke ordening en het bestemmingsplan, de Woningwet en het brandveilig gebruik van bouwwerken en de Tabaks- en rookwarenwet en het rookverbod in de horeca. In paragraaf 3.8 wordt stilgestaan bij het per 1 januari 2015 opgeheven Bedrijfschap Horeca en Catering.

Om het memo zo bruikbaar mogelijk te maken voor de praktijk is in de bijlagen ten slotte de belangrijkste regelgeving zoveel mogelijk integraal opgenomen.

Amsterdam, oktober 2017

I De drankvergunning

1.1 Drank- en Horecawet

De Drank- en Horecawet (Dhw) is op 1 november 1967 in werking getreden als opvolger van de Drankwet 1931. Vanuit sociaal-hygiënisch oogpunt stelt de wet regels aan het verstrekken van *alcoholhoudende drank*¹ vanwege het veronderstelde gevaarlijke karakter van met name sterke drank op mens en samenleving. Voor het verstrekken van alcoholhoudende drank is dan ook in bijna alle gevallen een vergunning van de gemeente vereist. Verder zijn tal van verboden opgenomen rond de wijze van alcoholverstreking.

Bij wet van 24 mei 2012, in werking getreden per 1 januari 2013, is de wet ingrijpend gewijzigd. In de tekst wordt steeds aangegeven hoe de wet tot 2013 luidde. Met ingang van 1 januari 2014 is een nieuwe wetswijziging van kracht geworden inhoudende de verhoging van de leeftijd voor alcoholverstreking van zestien naar achttien jaar. De Drank- en Horecawet is in zijn geheel opgenomen in bijlage 4.1. In december 2016 is een evaluatie van de wet aan de Tweede Kamer aangeboden, welke naar verwachting ook in 2018 nog in het parlement in behandeling zal zijn.

¹ De in deze paragraaf cursief gedrukte begrippen worden in de volgende paragraaf uitgebreid besproken.

Korte historie

Onder de Drankwet 1931 gold nog een maximumstelsel, waarbij het aantal horecabedrijven beperkt konden worden. De wet kende een verlof A (zwak-alcohol), verlof B (alcoholvrij) en een volledige tap- en slijtvergunning. De vergunningen waren inrichtingsgebonden en overdraagbaar. Naast de drankvergunning was vanaf 1958 tevens een vestigingsvergunning nodig op grond van het Besluit Horecabedrijven 1958. Dit vestigingsbesluit (krachtens de Vestigingswet Bedrijven 1954) stelde het bezit van bepaalde diploma's verplicht.

De Drank- en Horecawet integreerde beide vergunningen aanvaardbaar. Vanaf 1967 was er nog slechts één horecavergunning nodig. Voorwaarde was dat men voldeed aan de zedelijkheids-, de vestigings- en de inrichtingseisen. Met ingang van 1 januari 1996 heeft men het vestigingselement weer uit de Drank- en Horecawet geschrapt en waren er wederom twee vergunningen nodig: een horeca- en een vestigingsvergunning. Met ingang van 1 januari 2001 is de vestigingsvergunning voor horecabedrijven weer geschrapt, althans de eisen van algemene ondernemersvaardigheden zijn vervallen.

Tot 1 januari 1996 werd de drankvergunning nog onderscheiden in een café- en een restaurantvergunning. Van een restaurant was sprake indien ; naast alcoholhoudende drank ; maaltijden werden verstrekt voor gebruik ter plaatse. Onder maaltijden werden daarbij ingevolge het inmiddels ingetrokken Besluit vestigingseisen Drank- en Horecawet verstaan: het geheel van warme gerechten ten minste bestaande uit de, niet met elkaar gemengde, bestanddelen vlees of vis, groente en aardappelen, rijst of meelsoorten. Aangezien voor een restaurantvergunning een, niet eenvoudig te behalen, restaurantdiploma benodigd was, serveerden vele bedrijven één der bestanddelen (meestal sla als groente) koud zodat met een cafévergunning kon worden volstaan. Thans is het juridische onderscheid tussen café en restaurant vervallen en is dus voor beide typen bedrijven één en dezelfde vergunning nodig.

Eind jaren negentig is aan een grondige herziening van de Drank- en Horecawet gewerkt. Vanaf 1 november 2000 is het wetsvoorstel tot wijziging van de wet in werking getreden. Het instituut van de drankvergunning is daarbij niet verdwenen. Wel heeft onder meer een complete vernumming van artikelen plaatsgevonden. Ook is in het nieuwe

artikel 2 de mogelijkheid geschapen om de reclame voor alcoholhoudende drank aan regels te binden. Bij wet van 18 april 2002 zijn nog enkele wettelijke gebreken hersteld en bij wet van 9 juli 2004 is de bestuurlijke boete in de wet opgenomen. Met de invoering van het Besluit bestuurlijke boete Drank- en Horecawet (bijlage 4.5) wordt dit handhavingsinstrument sinds 1 maart 2005 in de praktijk gebracht. Bij wet van 25 juni 2009 en 4 juni 2010 zijn nog enkele technische wijzigingen aangebracht in verband met de invoering van de vierde tranche van de Algemene wet bestuursrecht en teneinde enkele wettelijke gebreken te herstellen. Het overgangsrecht wordt behandeld in paragraaf 1.13.

Een verdere ingrijpende wijziging van de Drank- en Horecawet is op 1 januari 2013 in werking getreden en met ingang van 1 januari 2014 is de leeftijd waarop alcoholhoudende drank mag worden verstrekt verhoogd van zestien naar achttien jaar. Ten slotte zijn in 2014 nog enkele wettelijke gebreken gerepareerd. De tekst van de thans van kracht zijnde Drank- en Horecawet is opgenomen in bijlage 4.1. Aan het eind van 2016 is een algehele wetsevaluatie gereedgekomen en deze zal naar verwachting ook in de loop van 2018 nog in het parlement verder worden besproken.

Op grond van de Drank- en Horecawet dienen ondernemers van horeca- en slijtersbedrijven in het bezit te zijn van een drank- en horecavergunning. Deze drankvergunning wordt afgegeven als aan zedelijkheids- en inrichtingseisen wordt voldaan en over kennis van sociale hygiëne wordt beschikt.

Artikel 3 van de Drank- en Horecawet verbiedt het zonder vergunning van de burgemeester uitoefenen van een *horecabedrijf* of een *slijtersbedrijf*. Voor 1 januari 2013 was het college van burgemeester en wethouders bevoegd tot het afgeven van de vergunning.

Dit artikel is bij de wetswijziging van 2000 opnieuw geredigeerd in verband met de introductie in de wet van de begrippen horecabedrijf en slijtersbedrijf. Derhalve is er geen sprake meer van een zogenaamde 3a- (horecabedrijf), 3b- (slijtersbedrijf) of 3c-vergunning. Voorheen was

immers naast het horeca- en slijtersbedrijf ook de werkzaamheid bestaande uit het niet bedrijfsmatig, maar wel tegen betaling, verstrekken van alcoholhoudende drank vergunningplichtig gesteld. Het betrof hier bijeenkomsten met een besloten karakter. Deze zogenaamde 3c-vergunning werd ook wel sociëteitsvergunning genoemd, hoewel er weinig sociëteiten waren die voor een dergelijke vergunning in aanmerking kwamen aangezien deze in de praktijk niet zo besloten opereren. Derhalve vallen thans sociëteiten, personeelskantines en dergelijke onder de omschrijving van het horecabedrijf. In de vergunning wordt vermeld tot welke bedrijfsvoering (horeca- of slijtersbedrijf) zij strekt.

Winkels en cafetaria's

Winkels zoals supermarkten en cafetaria's hoeven geen drankvergunning te hebben voor de verkoop (om mee te nemen) van zwakalcoholhoudende drank. Dit is geregeld in artikel 18 van de Dhw. Het begrip 'winkel' is niet in de Drank- en Horecawet gedefinieerd. Daartoe moet worden aangesloten bij de definitie uit de Winkeltijdenwet. Zo oordeelde Rechtbank Utrecht dat in het geval van een kiosk op een station van waaruit door een schuifraam zwakalcoholhoudende drank werd verkocht geen winkel is. Een winkel wordt in de Winkeltijdenwet gedefinieerd als: "(...) een voor het publiek toegankelijke besloten ruimte, waarin goederen aan particulieren plegen te worden verkocht". Een dergelijke kiosk mist een voor het publiek toegankelijke ruimte en kan daarom niet onder de uitzonderingsbepaling van artikel 18 vallen (Rb. Utrecht 29 november 2004, LJN AR6608). Ook in de gewijzigde Drank- en Horecawet is geen definitie van het begrip winkel opgenomen. Overigens kan gelet op het verschil in doelstelling van de Drank- en Horecawet enerzijds en de Winkeltijdenwet anderzijds, in beide wetten worden bepaald dat het verkopen van sterke drank in winkels is verboden en kan met behulp van in die wetten gegeven instrumentarium tegen overtreding van dat verbod worden opgetreden (CBb (vzr.) 4 februari 2014, ECLI:NL:CBB:2014:23).

Een drankvergunning kan alleen worden verkregen voor een *inrichting*. Geen vergunning wordt verleend voor het uitoefenen van het horecabedrijf of slijtersbedrijf anders dan in een inrichting (art. 7

Dhw). Hetgeen nog niet wil zeggen dat niet meerdere vergunningen voor één inrichting kunnen worden verleend, bijvoorbeeld in het geval meerdere ondernemers van één en dezelfde inrichting (op verschillende tijden) gebruikmaken.

Indien een gemeentelijke verordening daartoe strekt kunnen aan een vergunning voorwaarden worden verbonden of kan de vergunning worden beperkt tot de verstrekking van zwakalcoholhoudende drank. De gemeentelijke verordende bevoegdheden zijn geregeld in de artikelen 25a tot en met 25d van de wet (voordien in art. 23). In artikel 25a wordt bepaald dat in de gemeentelijke verordening het verstrekken van alcohol kan worden verboden en aan beperkingen onderworpen. Ook in het geval van zogenaamde para-commerciële rechtspersonen worden via een gemeentelijke verordening regels gesteld waaraan deze zich hebben te houden bij de verstrekking van alcoholhoudende drank (zie par. 1.6).

Om een drank- en horecavergunning te verkrijgen moet worden voldaan aan:

- zedelijkheidseisen door de *leidinggeevenden* (zie par. 1.3);
- kennis en inzicht omtrent sociale hygiëne door de leidinggeevenden (par. 1.4);
- inrichtingseisen (par. 1.5)

Indien niet aan de vergunningseisen wordt voldaan zijn sinds 1 november 2000 geen ontheffingen van die eisen meer mogelijk. Wordt niet aan de vergunningseisen voldaan, dan wordt de drankvergunning geweigerd.

Tot 1 januari 1996 moest ook voldaan worden aan de vestigingseisen: eisen van handelskennis en vakbekwaamheid. De bedrijfsleider moest in het bezit zijn van een diploma van handelskennis en de beheerder van een diploma vakbekwaamheid voor het cafébedrijf of het restaurantbedrijf. Voor 1 oktober 1990 moest onder hetzelfde regime de ondernemer

nog voldoen aan eisen van kredietwaardigheid. De eis van kredietwaardigheid is vervallen en de vestigingseisen werden overgeheveld naar de Vestigingswet Bedrijven 1954. Overigens is de Vestigingswet in 2007 ook voor andere ondernemingen volledig afgeschaft.

De enige inrichtingen die niet behoeven te beschikken over een drankvergunning worden in artikel 1 van de Dhw genoemd. Artikel 1, derde lid, van de Dhw bepaalt dat de wet voor het grootste deel niet van toepassing is op:

- a. vervoermiddelen die bestemd zijn voor het vervoer van personen, tijdens hun gebruik als zodanig;
- b. legerplaatsen en lokaliteiten, aan het militair gezag onderworpen, gedurende de tijd dat deze uitsluitend voor militaire doeleinden worden gebruikt.

Bij het van kracht worden van de gewijzigde Drank- en Horecawet zijn deze uitzonderingen aangevuld met:

- c. winkels gelegen op luchtvaartterreinen voor verkeer buiten de Europese Unie in het voor reizigers bestemde gebied.

Vervoermiddelen

Ten aanzien van middelen van vervoer wordt met zo veel woorden bepaald dat het gaat om vervoer van personen zoals veerboten en treinen. De uitzondering geldt slechts tijdens hun gebruik als vervoermiddel, dat wil zeggen als zij deelnemen aan het verkeer, dus als zij rijden of varen. Als de vervoermiddelen stilstaan, mogen zij geen alcoholhoudende drank verstrekken aan personen die zij niet vervoeren. Wel zijn enkele verbodsbepalingen van toepassing. Dit betekent onder meer dat niet verstrekt mag worden aan personen die in kennelijke staat zijn of van wie niet is vastgesteld dat zij de vereiste leeftijd hebben bereikt, dan wel als er gevaar is voor ordeverstoring en dergelijke. Als de vervoermiddelen hun oorspronkelijke bestemming hebben verloren kunnen ze wel een inrichting zijn en zullen ze moeten voldoen aan de inrichtingseisen. Te denken valt daarbij aan permanent aangemeerde schepen.

Legerplaatsen

Ook op een horecazaak gelegen op het terrein van een legerplaats kan de Drank- en Horecawet echter van toepassing zijn. Van belang zijn immers de activiteiten die binnen het horecabedrijf plaatshebben en de toegangsregeling tot het bedrijf. Aangezien in het geval van een marineclub deze niet uitsluitend voor militaire doeleinden werd gebruikt, maar bijvoorbeeld ook voor recreatieve activiteiten, vergaderingen en recepties, en daar niet alleen militair personeel werd toegelaten, was volgens de rechter geen sprake van een lokaliteit uitsluitend in gebruik voor militaire doeleinden en is ook hier de Drank- en Horecawet van toepassing (uitspraak Rb. Alkmaar (vzr.) 20 mei 2005, *LJN* AT6194). In een later stadium van dezelfde zaak werd echter verklaard dat de Bevelhebber der Zeestrijdkrachten en de Koninklijke Marine maatregelen genomen hebben om de toegang tot het militaire terrein en dus ook van de club te beperken. Zo moeten introducés vergezeld worden van een zelfstandig toegangsgerechtigde. Het betoog dat alleen van een wettelijke uitzonderingssituatie sprake is als de toegangsgerechtigden geen introducés mogen inviteren faalde nu. Zowel de voorzieningenrechter van Rechtbank Alkmaar als de Afdeling rechtspraak van de Raad van State zijn van oordeel dat de nieuwe toegangsregels getroffen zijn in het kader van de op het functioneren van de Koninklijke Marine gerichte taakstelling en dat er derhalve van uit kan worden gegaan dat de club uitsluitend wordt gebruikt voor militaire doeleinden. Het is derhalve aan de militaire autoriteiten en niet aan het college van burgemeester en wethouders om passende maatregelen te nemen indien zou blijken dat de club wordt gebruikt voor andere dan militaire doeleinden (ABRvS 6 september 2006, *LJN* AY7567).

Winkels op luchtvaartterreinen

In de gewijzigde wet wordt een nieuwe uitzondering gemaakt voor de taxfreeshops van de luchthavens met intercontinentaal verkeer buiten de Europese Unie. Met deze uitzondering wordt de bestaande situatie waarin de verkoop van sterke drank op luchthavens geschiedt in taxfree-verkooppunten en niet in slijterijen, gelegaliseerd.

Alvorens stil te staan bij de zedelijkheids- en inrichtingseisen wordt in de volgende paragraaf eerst ingegaan op de begrippen zoals die in de Drank- en Horecawet worden gehanteerd en die in de voorgaande tekst cursief zijn afgedrukt.

1.2 Begrippen

1.2.1 *Alcoholhoudende drank*

De wet maakt een onderscheid tussen wijn, zwakalcoholhoudende drank en sterke drank. Drank met 0,5% of minder dan 0,5% alcohol, zoals vele zogenaamde alcoholvrije dranken, vallen niet onder de definitie en dus ook niet onder de werkingssfeer van de wet.

Voorheen bedroeg deze grens nog 1,5% alcohol. Maar de grens is thans gelegd bij 0,5%, omdat dit ook de laagste grens is waarbij over een alcoholhoudende drank (bier) accijns is verschuldigd. Met deze grens valt alcoholvrij bier, dat een alcoholpercentage heeft van ten hoogste 0,1 volumeprocent, geheel buiten de werkingssfeer van de wet. Voor een deel van het alcoholarme bier, dat een alcoholpercentage tussen 0,1 en 1,2 kan hebben, is dat eveneens het geval. Volgens de memorie van toelichting is de omstandigheid dat slechts een gedeelte van het alcoholarme bier onder de wet valt geen probleem, nu de regeling duidelijk en goed te handhaven is.

Zwakalcoholhoudende drank is alle drank van meer dan 0,5% tot 15% alcohol, inclusief wijn. Daarbij is van belang dat onder wijn ook wordt verstaan dranken als port en sherry (zo'n 18,5% alcohol) voor zover deze zogenaamde bewerking van wijn in het land van oorsprong gebruikelijk is. Port en sherry behoren dus in de zin van de wet tot de zwakalcoholhoudende dranken. Sterke drank is alle drank vanaf 15% alcohol met uitzondering van wijn.

Jurisprudentie

Veel onduidelijkheid bestond lange tijd over de status van de pre- en postmixen. Zo was de economische politierechter in Amsterdam van oordeel dat aangeboden cocktails die worden bereid met sterke drank zoals rum, gin, wodka en tequila niet kunnen worden aangemerkt als een zwakalcoholische mixdrank. Een mixdrank of cocktail die per glas wordt verkocht blijft een sterkalcoholische drank in de zin van de Drank- en Horecawet, ook al worden er niet-alcoholische componenten aan de op zich sterke drank toegevoegd (vonnis Rb. Amsterdam 25 maart 2005, nr. 13/087126-04). Gerechtshof Arnhem oordeelde dat van het verstrekken van drank pas sprake is op het moment dat de drank ter beschikking wordt gesteld aan de consument en dat op dat moment de vermenging reeds heeft plaatsgevonden terwijl niet is gebleken dat de drank op dat moment – bij postmixen – uit 15% of meer alcohol bestond. Niet was dan ook vastgesteld dat sprake was van de verstrekking van sterke drank. (Hof Arnhem 16 oktober 2006, nr. 21-005951-05, *LJN* AZ0925.) De Hoge Raad heeft recentelijk aan de discussie een einde gemaakt. De Hoge Raad oordeelde dat gelet op de wetsgeschiedenis van de Drank- en Horecawet moet worden aangenomen dat de verstrekking van sterke drank in een door de verstrekker vervaardigd mengsel van sterke drank en een andere drank (zogenaamde postmixen) als sterke drank moet worden aangemerkt. Bij een dergelijke vermenging bestaat immers het risico dat het alcoholpercentage van het verstrekte mengsel – welk percentage zich moeilijk zal laten vaststellen – de in artikel 1, eerste lid, van de Dhw vastgelegde limiet van 15% te boven gaat. Aldus is het verboden om dergelijke postmixen aan personen onder de achttien jaar te verstrekken (HR 7 februari 2007, nr. 00327/06 E, *LJN* AZ3142).

Het onderscheid tussen zwak- en sterkalcoholhoudende drank is met name van belang voor de vraag wat levensmiddelenbedrijven en snackbars (om mee te nemen) kunnen aanbieden in vergelijking met slijters. Het slijtersbedrijf is – samengevat – in de wet gedefinieerd als het bedrijfsmatig aan particulieren verstrekken van sterke drank voor gebruik elders dan ter plaatse. Daarom is voor de winkelverkoop van zwakalcoholhoudende drank – waaronder dus port en sherry – geen drankvergunning nodig.

1.2.2 *Horecabedrijf*

Onder een horecabedrijf wordt verstaan de activiteit in ieder geval bestaande uit het bedrijfsmatig of anders dan om niet verstrekken van alcoholhoudende drank voor gebruik ter plaatse.

Bij de wetswijziging in 2000 is het begrip horecabedrijf voor het eerst gedefinieerd. Voorheen trof men dit begrip slechts aan in artikel 3 van de wet en wel in de vorm van: een vergunning is vereist voor “enig horecabedrijf, tot welks uitoefening behoort het bedrijfsmatig verstrekken van alcoholhoudende drank voor gebruik ter plaatse”. Het begrip horecabedrijf stond derhalve nog voor het volgens het spraakgebruik bekende definitie van een horecabedrijf en kon dus bijvoorbeeld ook een hotel zonder alcoholverstreking betreffen. Verder werd het begrip ‘horecabedrijf’ niet gebruikt in de wet, terwijl dit begrip na de recente wetswijziging een centraal begrip in de wet vormt. Thans wordt horecabedrijf alleen gebezigd als een activiteit waarbij alcoholhoudende drank wordt verstrekt.

Het begrip bedrijfsmatig is bekend uit de vestigingswetgeving. Bedrijfsmatig zijn alle verrichtingen waarmee de betrokkene aan het economisch verkeer deelneemt. De reguliere horecabedrijven zijn uiteraard allen een bedrijfsmatige activiteit. Bij bijeenkomsten met een besloten karakter kan er sprake zijn van het niet bedrijfsmatig verrichten van horecawerkzaamheden. De Drank- en Horecawet is in dat geval toch van toepassing, tenzij de dranken gratis worden verstrekt.

Als niet bedrijfsmatig worden aangemerkt bijeenkomsten met een besloten karakter. Daarbij gaat het om bijvoorbeeld instellingen waar in de regel slechts besloten bijeenkomsten worden gehouden en alcohol wordt verstrekt aan mensen tussen welk een duidelijke en min of meer duurzame band bestaat. Een enkele introductie kan, maar derden in het algemeen niet. In dit geval is geen sprake van bedrijfsmatige uitoefening van het horecabedrijf. Het heffen